

TEATRE

Carme Pla, Àgata Roca, Marta Pérez i Mamen Duch a la seu de la companyia T de Teatre. FRANCESC MELCION

NÚRIA JUANICO LLUMÀ
BARCELONA

“Les dones hem de ser joves sempre, quan som grans ja no interessem”

T de Teatre compleix 30 anys i ho celebra amb la reestrena de ‘Delicades’ al Teatre Goya

Com recordeu els inicis?

Carme Pla: Recordo molt la il·lusió. No esperàvem res, tot va venir de les ganades de fer alguna cosa, va sonar la flauta i va funcionar.

Àgata Roca: De cop i volta sembla que no pugui ser, 30 anys són molts. Però quan hi penses t'adones que han passat moltíssimes coses. Vam tenir molta força i empena. En comptes d'esperar que sonés el tel·lèfon, vam decidir generar-nos nosaltres la feina. En aquell moment no pensàvem que això seria la nostra vida, com ha estat i és.

C.P.: Tampoc teníem res a perdre.
À.R.: No vam invertir-hi ni diners, la primera funció la vam fer amb mobles de contenidors i la nostra roba. Quan vam cobrar el primer caixet ja vam poder anar a comprar roba al Zara i algun moble.

¿Ha sigut difícil seguir juntes durant tants anys?

Marta Pérez: És com un matrimoni de molts anys. No és un camí tot de roses, evidentment, però sempre hem tingut l'objectiu comú de tirar

endavant i d'intentar buscar en cada muntatge el que volíem fer. Aquesta llibertat ens ha ajudat. Totes hem pogut treballar fora sempre que hem tingut altres projectes.

C.P.: La dificultat no és tant la convivència com saber què fas cada vegada. Al principi, els *Petits contes misògins* i els *Homes!* van anar molt bé. Però cada vegada que n'acabàvem un, deïem: i ara què fem?
À.R.: Encara ens passa ara.

Com és treballar amb amigues?

À.R.: Quan vam començar no érem tan amigues com ho som ara. Havíem estudiat juntes a l'Institut del Teatre, però la química que hi ha ara no té res a veure. Poder treballar a fora està molt bé, però alhora et trobes a faltar. T de Teatre és casa per a nosaltres.

M.P.: És important que el lideratge estigui bastant repartit. I a la vegada és molt difícil.

C.P.: També és clau estar d'acord amb el més bàsic. Sempre hem tingut clar que volem gaudir del que fem. Al principi teníem una fórmula

Equip “És important que el lideratge estigui repartit”, diu Pérez

Relleu “La gent jove empeny amb força, però no ho tenen gens fàcil”, afirma Duch

la que funcionava molt bé, però teníem ganes de fer altres coses. I ho vam sacrificar i ens vam arriscar.

¿Us has pesat el fet de ser una companyia només de dones?

À.R.: En cap moment ens ha condicionat en res negativament.

C.P.: Tampoc n'hem fet bandera.
M.P.: Potser la fórmula tenia singularitat en el seu moment i va fer que algunes portes s'obriessin, però va ser bastant inconscient.

À.R.: El mèrit que puguem tenir no és pel fet de ser dones. És el fet d'aguantar una companyia tants anys.

C.P.: A vegades ens deïen: “Sou cinc dones! No us baralleu entre vosaltres?” Què us penseu, que perquè som dones estem tot el dia discutint-nos?

Mamen Duch: Als homes no crec que els hi preguntessin si es barallen o no.

¿Heu notat l'absència de papers per a actrius, a mesura que us aneu fent grans?

À.R.: Hi ha una generació que desapareix. Tenim una companyia de 45 anys que li van oferir fer de mare d'una actriu de trenta-i-tants. Això t'alarma molt. Les de 50 i 60 ja desapareixem. Què passa, ¿no interessa veure una dona de 50 o 60 anys a la pantalla?

M.D.: A més, sempre és la mare d'algu. Mai et passa a tu la història. Sempre recau en l'adolescent o el jove. Com més dones hi hagi dirigint i escrivint, més aviat començarà a canviar, perquè explicaran la seva pròpia història.

C.P.: És un reflex de la societat. Les dones hem de ser joves sempre, quan som grans ja no interessem.

M.D.: Però qui més consumeix cultura són les dones a partir de 50 anys. És curiós que no facin coses per a elles.

Quina diagnosi feu de l'estat del sector?

M.D.: Creativament està en ebullició. La gent jove empeny amb força, però no ho tenen gens fàcil.

C.P.: A vegades quan està més difícil econòmicament, hi ha més creativitat. Però ara hi ha una crisi mundial. Ja és un sector delicat i no té tot el suport que hauria de tenir.

M.D.: Sempre he sentit que el teatre i la cultura estan en crisi. Però és veritat que quan vam començar va ser una època molt bona. Podíem fer teatre i viure tranquil·lament. Ara no.

C.P.: Els sous es van començar a degradar. Abans treballaves tres mesos sí i tres no, però cobraves prou per poder aguantar. Ara treballes un mes i només en tens per a aquell mes.

À.R.: I, malgrat tot, el teatre sempre s'acaba salvant, és incombustible. —